

A Föld kilégzése a kozmoszba

A föld egy év leforgása alatt teljesen megváltoztatja egész arculatát. Egy év múltán külsőleg hasonló alakot vesz fel, s ez éves ciklusokban állandóan megismétlődik. Ezt a körfolyamatot egy nagy lélegzési folyamatnak tekinthetjük, amelyet a Föld a kozmikus környezetéhez képest hajtvégre, hasonlóan ahhoz, ahogyan az ember a környezetében lévő levegőt lélegzi ki és be. A Föld ebben a folyamatban nem a levegőt, hanem erőket lélegez ki és be, olyanokat pl., amelyek a növények növekedését segítik. (A lélegzésre vonatkozóan mindig csak a Föld egy részét vesszük tekintetbe, azt, amelyen mi lakunk, nevezetesen az északi félgömböt. A Föld déli félgömbjén éppen ellenkező évszak van jelen.)

A nyári napforduló idején a természet a legragyogóbb arcát mutatja, a levegő tele van a virágok illatával, a madarak énekével, és csodálatosan fénylő sugarak áradnak a Napból. Ilyenkor a leghosszabbak a nappalok, a legragyogóbbak éjszaka a csillagok. Az emberiség ebben az időszakban ünnepelte a természetet a legkorábbi koroktól fogva. A Föld életritmusában ez az időszak a teljes kilégzésnek felel meg, ekkor áramlanak ki azok az erők, amelyeket a Föld a karácsonyi időszakban belélegzett. A Föld asztrálteste átítatódik a Nap és a csillagok erejével, a magas hierarchikus lények hatásaival.

Az őszi időszakban a Föld elkezd a belélegzést, kozmoszba kiáradt lelke visszahúzódik a Föld belsejébe. A téli időszakban magában hordja ezeket az erőket, ilyenkor teljes lelki erejének birtokában van. Nem beszél a kozmoszsal, visszahúzódik, magányosan kering a térben, a Nap ereje nem hat rá. A kilégzési időszak tavasszal kezdődik, ennek külső-belső látható jelei vannak, amelyet a Földön minden élőlény és lélekkel áthatott test átérez. Ez a húsvét időszaka, amikor a Krisztus-impulzus a kiáramló lelkeséggel kezdi körülragyogni a Földet. Itt a napszerű szellemiséggel találkozik, és be tudja fogadni a Nap erejét. Elérkeztünk a nyárhoz, amikor is a Föld teljesen kilélegzett, teljesen átadta lelkeségét az isteniszemlének; lelkesége átítatódik a Nap erejével és a csillagszubsztanciákkal. Ez a János-nap ideje. A Föld kitekintett a kozmoszba, és nem a saját erejét mutatja, hanem a csillagok, a Nap és minden rajta kívül eső kozmikus erőét.

A Föld-lénynek ez a szabályos ritmusban végzett be- és kilégzése teszi lehetővé számunkra, emberek számára is, hogy megismerhessük az Egek titkait.

A kereszténység megjelenése előtt, a régi misztériumokban az ünnepek hatalmas kozmikus gondolatokhoz kötődtek. Az év istene az archék rendjéhez tartozott. Hozzá csak a beavatottak tudtak felemelkedni, és megkaphatták tőle az erőt és a belső világosságot, hogy a természet titkait olvashassák. A régi misztériumok olyan emberiség körében jöttek létre, amelynek még ösztönös szellemi látása volt, nem a maihoz hasonló éntudattal, hanem egyfajta álomtudattal rendelkezett. Ezek a régi ünnepek a beavatottak segítségével megteremtették a földiség kapcsolatát az égivel.

A legrégebbi ünnep, a nyári napforduló ünnepe később a mi János-napunkká alakult. Az emberek hittek abban, hogy az év során zajló életükhöz ugyanúgy szükségük van erre a költői hangulatra, mint a mindennapi táplálékra, mert így hozták létre a kozmosz isteni-szemleli hatalmaival fűződő kapcsolatukat, és feltehetik nagy kérdéseiket a kozmosznak.

(Részlet: Varga Márta: Mi dolgunk a világűrben? Szabad Gondolat, 2017. nyár; A szerző csillagász, matek-fizika tanár, a BME-n csillagászatot tanított. 1992 óta foglalkozik antropozófiával.)